

[Glensgård]

Men jeg gik på talerstolen ved denne lejlighed for at trække en del af mine beskyldninger mod hr. Albertsen tilbage.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets tekst og dets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af:

Forslag til lov om bortrationalisering af Helsefonden [af Glistrup (FP) m. fl.].
(Lovforslag nr. L 216. Fremsat 8/5 79).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Erling Jensen):

Helsefonden, som fremskridtspartiet ønsker nedlagt ved dette lovforslag, består af de midler, der i 1973 blev frigivet ved afviklingen af de statsanerkendte sygekasser, Statsbanepersonalets Sygekasse og Danske Sygekassers Udligningskasse for Begravelseshjælp. Det drejede sig dengang om ca. 370 mill. kr., og aktiverne er i dag rundt regnet 450 mill. kr. Begge disse beløb er den nominelle værdi.

Der er således ikke tale om offentlige midler, men om penge, der efter aftale med repræsentanter for de anerkendte sygekasser indgik i denne fond. Renterne af kapitalen anvendes bl. a. til etablering og modernisering af plejehjem og beskyttede boliger, til forskning og forsøg inden for det socialmedicinske område og til efterløn og understøttelse for tidligere ansatte ved sygekasser m.v. og disses efterladte.

Jeg forstår måske ikke helt forslagsstillernes bekymring over at have andre bevillingsmyndigheder end de folkevalgte, især da ikke når talen er om Helsefonden, idet tre medlemmer af fondens bestyrelse er udpeget af folketinget, én af socialministeren, én af indenrigsministeren, én af Kommunernes Landsforening og én af Amtsrådsforeningen i Danmark. Disse to sidste medlemmer skal

samtidig være medlem af henholdsvis en kommunalbestyrelse og et amtsråd. Der er således en overordentlig nær kontakt mellem bestyrelsen og de folkevalgte.

Det er regeringens opfattelse, at en overførelse af Helsefondens kapital til statskassen mildest talt ville forekomme stødende. Det drejer sig jo om penge, der af borgerne i sin tid blev indbetalt under helt andre forudsætninger, nemlig at de skulle finde anvendelse i netop den sektor, der i dag er Helsefondens virkeområde.

Regeringen må således afvise det fremsatte lovforslag.

Jørgen Damgaard (S):

Så skal folketinget endnu en gang behandle et forslag fra fremskridtspartiet, et forslag, som set med socialdemokratiske øjne har et uhyggeligt indhold. Denne gang har forslaget fået titlen »bortrationalisering af Helsefonden«. Nu er det jo ikke første gang i historien, at man ser sådanne smarte tekniske udtryk anvendt for at skjule de egentlige hensigter. Forslaget burde rettelig have heddet »endnu et forsøg fra fremskridtspartiet på at tage penge fra andre«. Man kan jo fratage andre deres penge på mange måder. Dette forslag er et eksempel herpå, og fremskridtspartiet har tidligere givet eksempler på, hvordan det kan gøres.

Vi er faktisk fremskridtspartiet megen tak skyldige. De har efterhånden leveret så mange eksempler på, hvordan man kan tage andres penge, hvordan man kan snyde samfundet, hvordan man tilsidesætter og undlader at respektere de regler og love, der er en forudsætning for, at dette samfund kan fungere, at der efterhånden burde laves et lovkatalog over det, et lovkatalog, der kan anvendes til skræk og advarsel for de medlemmer af dette ting, der tager arbejdet herinde alvorligt.

At fjerne de penge, der er i Helsefonden, er det samme som at sige, at de opgaver, der bliver løst herigennem, ikke skal løses. Fremskridtspartiet har op til flere gange søgt at bevise, at sådanne opgaver er der ikke plads til på samfundets budget. Derfor er dette lovforslag blot et forsøg på at undergrave vor sociale velfærd, og det kan socialdemokratiet ikke medvirke til.

Glensgård (FP):

[Glensgård]

Det er naturligvis en tale som den, hr. Jørgen Damgaard holdt, der skal holdes af en socialdemokrat. Det er klart, at hr. Jørgen Damgaard også må se frem til på et eller andet tidspunkt at skulle ind i bengnavernes arbejde, formentlig da.

Når man opretholder disse forskellige fonde, hænger det bl. a. sammen med, at der skal være plads til, at gode partisoldater kan få et lille job, men det er jo fuldstændig uvittigt med dette cigarkassesystem. Hvis man mener, at de opgaver, hvortil Helsefondens midler i dag bruges, skal løses med skatteyderkroner, skal det gøres direkte. Derfor vil jeg sige til hr. Jørgen Damgaard, at med ophævelsen af Helsefonden ligger der reelt ikke nogen stillingtagen til, hvad der skal ske med de aktiviteter, som Helsefonden i dag finansierer. Størsteparten af dem, vil jeg sige, skal skatteyderne ikke gå ind i overhovedet, men det, det drejer sig om, er altså, at systemet, cigarkassesystemet, skal ophæves. Det er uacceptabelt for en så stor virksomhed som samfundet Danmark, at man opretholder dette specielle system, og derfor skal Helsefonden ophæves. Derfor skal ATP-fonden ophæves. Derfor skal alle de andre fondsdannelser ophæves. Det tjener ikke noget formål, at man koster administration på et så betydeligt område, og jeg tænker på, at hr. Jørgen Damgaard har formentlig ikke reelt læst indholdet af lovforslaget.

Forslaget siger, at Helsefonden skal ophæves, fordi staten overtog sygekassernes arbejde, og så skulle man naturligvis også overtage de midler, som var i sygekasserne på det tidspunkt. Vi havde da egentlig ikke forventet nogen særlig tilslutning fra socialdemokratiet, men jeg håber naturligvis på, at de mere progressive kræfter i folketinget kan se, at vi ikke skal have en sådan dobbeltadministration.

Henrik Toft (V):

Da venstres ordfører, hr. Bertel Haarder, er forhindret i at være til stede, skal jeg om lovforslag nr. L 216 sige følgende:

Helsefonden eksisterer alene i kraft af ganske bestemte historiske omstændigheder, som der ikke har været bidraget til med statspenge. Hvis vi ikke havde den, ville vi ikke finde på at oprette den, men den har nu i årevis været en fast bestanddel af dansk

forskning. Hvis man nedlagde den, ville der omgående skulle iværksættes en økonomisk redningsaktion for at undgå, at igangværende forskning sættes i stå og spildes. Det drejer sig bl. a. om forskningen inden for sundhedssektoren, som fremskridtspartiet ellers hidtil har holdt hånden over.

Venstre har ingen planer om for nærværende at støtte nedlæggelse af Helsefonden.

Karen Thurøe Hansen (KF):

Det konservative folkeparti kan ikke støtte fremskridtspartiets lovforslag om at ophæve Helsefonden. Når man tager i betragtning, at Helsefonden gennem de ca. 125 år, sygekasserne har eksisteret i, har opsamlet de midler, der i dag findes i Helsefonden, og hvoraf overskuddet går til forskning og også til, som socialministeren nævnedes, plejehjem og beskyttede boliger, vil det jo blive en samfundsopgave. De midler, der ligger i Helsefonden, er opsparet af os alle sammen gennem vores tidligere sygekassebidrag, og vi kan som sagt ikke være med til at ophæve denne fond.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Centrum-demokraterne kan heller ikke medvirke til fremme af lovforslaget. Det begrundes vi primært i, at det ikke er offentlige midler, der er tale om.

Så vil jeg i øvrigt gerne tilføje, at det, jeg har fået oplyst om fonden og det arbejde, der er udført indtil nu, har været ganske glimrende. Det ser jeg gerne fortsat.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Lovforslaget her er jo det tredje led gående ud på, at nu skal vi afskaffe fonde i Danmark. Da vi ikke nærer den samme frygt for fonde, som man gør i fremskridtspartiet, kan vi naturligvis ikke støtte lovforslaget.

Jeg skal bare lige sige, at jeg sådan set er glad for, at vi får en lejlighed til at tale om disse ting, og det kan vel nok give anledning til, at vi får nogle spørgsmål i udvalget om det, for det ligger jo helt klart, at der bruges flere penge til plejehjemsområdet af disse fondspenge end til det, som vi mener var rimeligst, nemlig forskning og sygdomsforebyggelse. Vi vil godt være med til i udvalget at stille nogle spørgsmål om, hvorvidt det er en rimelig fordeling, og om man kan forestil-

[Lilli Gyldenkilde]

le sig, at det, at man har fonden, hvorfra der bruges penge til plejehjem, kan tænkes at være en sovepude for visse kommuner. Det er også noget af det, vi gerne vil spørge om under udvalgsarbejdet. Men vi kan ikke støtte lovforslaget ud fra de betragtninger, som fremskridtspartiet har vedrørende fonds.

Freddy Madsen (DKP):

Kommunisterne har ikke nogen særlig forkærlighed for fonde, det gælder både offentlige og private fonde. Nu er det jo en halvofentlig fond, der her er tale om, og det er vel nok typisk for fremskridtspartiet, at det specielt er sådan et område, man falder over. Så kan man godt komme med nogle flotte bemærkninger om, at de opgaver, som Helsefonden varetager i øjeblikket, lige så godt kunne varetages af samfundet på anden måde. Ja men spørgsmålet er bare, om de bliver det, hvis man afskaffer fonden. Det, man sådan set begynder med her, er at afskaffe fonden, og så må man jo se, hvordan man kan klare opgaverne hen ad vejen. Det vil vi ikke være med til.

Jeg vil også gerne fremhæve, at vi i sin tid var modstandere af, at man nedlagde sygekasserne. Det er jo rigtigt, at dette er opsparede midler fra den tid, og med den måde, fonden bestyres på, synes jeg også det kan have sin rimelighed, at den opretholdes. Det betyder ikke, som andre har været inde på, at det ikke kan diskuteres, om det er den rigtige måde, midlerne bruges på, om det er den rigtige måde, denne fond styres på. Alt det kan man diskutere, men vi er modstandere af det foreliggende lovforslag.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det radikale venstre kan ikke støtte fremskridtspartiets lovforslag. Det er sagt af tidligere ordførere, men jeg vil gerne gentage det, at Helsefonden er oprettet for midler, der tilhørte sygekasserne eller endnu bedre og klarere sagt sygekassernes medlemmer. Det er ikke statspenge, og derfor vil det være konfiskation at indlægge dem i statskassen.

Fremskridtspartiet gør opmærksom på i bemærkningerne til lovforslaget, at man tidligere har fremsat forslag om, at kommunepenge skal overdrages til statskassen, og at man har fremsat forslag om, at ATP-fonden skal overdrages til statskassen. Ja, der er så-

dan set en tydelig linje her. Alle fonde skal ned i statskassen. Jeg gad vide, hvorfor man ikke fremsætter forslag om, at private fonde, Tuborgfond, Carlsbergfond, og hvad man ellers har, skal indgå i statskassen. For mig er der ingen forskel på det. ATP-pengene tilhører lønmodtagerne. Dette er en formue, som er opsparet af medlemmer af sygekasserne, og kommunemomsen, ja, den er indbetalt af kommunerne. Man kan da ikke sådan tage andres penge.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti kan heller ikke gå ind for det foreliggende lovforslag. Det er, som det er nævnt flere gange, penge, der har tilhørt sygekasserne, og det er naturligt, at de bruges til ganske specielle formål inden for den sociale sektor, specielt plejehjemmene.

Glistrup (FP):

Ministeren slog et tema an, som blev gentaget, alt efter temperament, af flere af ordførerne, nemlig at man ikke kunne tage andres penge, for at citere den radikale ordfører. Der er ikke tale om offentlige midler, blev det fremhævet. Man må vel nok sige, at disse penge er indbetalt af sygekassernes medlemmer med skattefradragsret i sin tid, således at det i meget vidt omfang er i kraft af det offentlige, at midlerne er kommet ind, men først og fremmest er de indbetalt til et sygekassevæsen, som indgik i den offentlige sygesikringsordning, i hvert fald fra 1933, og da hidrører så at sige alle midlerne fra den periode, hvor det indgik i vores almindelige sociallovgivning. Det er, som fru Karen Thurrø Hansen i anden forbindelse omtalte det, noget, der er opsparet af os alle sammen, så det er faktisk en mærkelig formel betragtning at hævde, at der her ikke er tale om offentlige midler. De, der oprindeligt ejede midlerne, er døde og borte, nemlig sygekasserne, derfor holder det argument simpelt hen ikke.

Så sagde ministeren videre, at vi havde ingen grund til at være særlig bekymrede, for det var personmæssigt nogle ganske udmærkede mennesker, der administrerede disse midler, og han fortalte, at han selv udnævnte en af dem, folketinget nogle andre, og Kommunernes Landsforening udpegede én osv., men det er jo, når man har noget, der administreres i kraft af den slags offentlige be-

[Glistrup]

skikkelser, mest rationelt, at man bruger den sædvanlige bevillingsmyndighed, og at man ikke for sådan en bagatelsærkasse som den, der er tale om her, etablerer en specialbevillingsmyndighed, men at bevillingsmyndigheden fremgår med de forholdstal, som folketingsvælgerne tilkendegiver på folketingsvalgdage, og ikke med de skævvridninger i fordelingen, som fremkommer, når der er andre offentlige instanser, der udpeger. Men netop den opregning, som ministeren gav af, hvem der sad i bestyrelsen for Helsefonden, viser ganske tydeligt, at der i virkeligheden er tale om offentlige midler, som alene bestyres i henhold til offentlige beskikkelser, helt modsat det, som hr. Bernhard Baunsgaard var inde på med Gyldendalfonden, eller hvad det nu var, hr. Bernhard Baunsgaard talte om der skulle i statskassen. Det er en helt, helt anden situation. Det, der er tale om her, er givet i henhold til et offentligt grundlag og bestyres af mennesker, der udpeges ved indirekte valg i stedet for, som vi vil have det, ved direkte valg.

Så var ministerens sidste argument det, at midlerne i sin tid var indbetalt til helt andre formål. Ja, midlerne blev indbetalt til sygesikringsvirksomhed, og denne sygesikringsvirksomhed, som de blev indbetalt til, udøves nu af staten, og derfor er det også naturligt, at staten overtager de penge, der er tale om. At der så, som hr. Henrik Toft er inde på, er nogle særlige historiske omstændigheder, der førte til, at man fik denne arbejdskapital, som sygekasserne havde i 1973, skubbet ind i en særlig fond, kan selvfølgelig ikke forpligte os til at slæbe rundt på det system nu så uendelig længe, som tilfældet er.

Hr. Henrik Toft undrede sig over, at fremskridtspartiet ikke ville have forskning inden for sundhedsaktiviteter og andre gode formål. Jo, det vil vi have, men vi kan bare ikke se, at der kan være nogen særlig grund til, at forskningen inden for sundhedsaktiviteter eller tilskud til plejehjem skal afhænge af, hvordan obligationskurserne rasler op og ned, og hvad der kommer af disse meget små udbytter. Der er under alle omstændigheder tale om småpenge i forhold til, hvad samfundets samlede behov er. Vi kan ikke se, at det skal være afgørende for, om man skal bruge mere eller mindre på plejehjem, om man skal bruge mere eller mindre på forskning inden for sundhedssektoren. Det skal være en sam-

let vurdering, der til syvende og sidst foretages her i dette ting og af dette ting udøves gennem dets finansudvalg. Det skal ikke være afhængigt af, hvor mange kuponrenter man nu kan få ind ved at klippe kuponer, alt efter hvordan forholdene udvikler sig på Børsen. Det skal ikke være afgørende for dette lands sociale status, sådan som det faktisk bliver på den måde, som man kører tingene på.

Hr. Freddy Madsen var bange for, at hvis man nedlagde fonden først, ville man ikke få pengene til sundhedsmæssige og sociale formål. Det er til syvende og sidst afhængigt af flertallet i dette ting, for flertallet i dette ting kan selvfølgelig også tage højde for, at når der nu er noget, som man kan skubbe over på Helsefonden, ja, så overlader man til den at klare opgaverne, og så får man forsømt nogle af de ting, som man virkelig skal tage højde for. Denne dobbelte administration kan enten føre til dobbeltdækning eller, hvad der er meget farligere, til, at der kommer et hul ind imellem, fordi man spiller sorteper med hinanden. I finansudvalget siger man: det kan Helsefonden nok klare, og i Helsefondens bestyrelse siger man: det må almindelige statspenge klare, og så risikerer man, at nødvendige sociale opgaver overhovedet ikke bliver løst, fordi man kører med dette ping-pong system frem og tilbage.

Nu er lovforslaget jo ikke fremsat forgæves, for havde vi ikke fremsat forslaget, havde vi ikke fået dette vidunderlige indlæg, som hr. Jørgen Damgaard leverede. Det var virkelig en oplevelse at høre hr. Jørgen Damgaard tale om, hvor uhyggeligt indholdet var, det var det ordrette udtryk, hr. Jørgen Damgaard brugte, at man hældte 300-400 mill. kr. yderligere ned i statskassen. Det kan jeg godt forstå at man kan få visse kuldegysninger ved, når man ser, hvordan statskassens forhold er i øjeblikket, men at det skulle være så slemt og så forfærdeligt, at man fik overflyttet 300-400 mill. kr. til statskassen, forstår jeg ikke.

Dernæst sagde hr. Jørgen Damgaard, at man ville tage penge fra nogle andre, men klogeligt undlod han at fortælle, hvem disse andre var, som man ville tage pengene fra, for de, som har sparet pengene op, nemlig sygekasserne, eksisterer ikke mere, så der er ikke nogen andre, som man tager pengene fra, og de, der har indbetalt penge til sygekasserne oprindelig, er, som fru Karen Thu-

[Glistrup]

røe Hansen helt rigtigt bemærkede, os alle sammen, og vi er trods alt alle sammen repræsenteret af statskassen.

Dernæst gik hr. Jørgen Damgaard videre og sagde, at man kunne passende ved lejlighed lave et lov-katalog over de ting, som fremskridtspartiet har foreslået. Det synes jeg var en virkelig god idé af hr. Jørgen Damgaard at bruge sin sommerferie til det, så vil man virkelig kunne se, hvordan vi i sammenhæng arbejder for led for led at se at få orden i Danmarks administration, få orden i Danmarks hus. Selvfølgelig er den omstændighed, at vi bortrationaliserer Helsefonden ikke det, der løser alle Danmarks problemer, men hvis vi følger det op og får det taget netop i den sammenhæng, som hr. Jørgen Damgaard gjorde sig til talsmand for, vil man kunne se, hvordan det hele danner et mønster, hvor vi virkelig når frem til, at vi kan få klaret landets problemer ved, at vi ikke bruger midler til overflødhedsadministration. Selvfølgelig kan man ikke undgå at have nogen administration i et land, men der er ingen grund til at oprette administration for administrationens skyld, sådan som tilfældet er med Helsefonden. Det er et organ, som tager sig af opgaver, der ellers løses via de almindelige bevillingsmyndigheder.

Så fremhævede hr. Jørgen Damgaard endelig, at de opgaver, som Helsefonden tager sig af, er opgaver, der skal løses. Ja, selvfølgelig skal de løses, men de skal meget gerne løses på den mest hensigtsmæssige måde, og det er nu engang ikke hensigtsmæssigt at bruge nogle meget få promiller af sundheds- og aldersomsforsorgsbudgetterne, som disse 33 mill. kr. i renteafkast er om året, til at forsøge at administrere lørevet vedrørende disse ting. Der er tale om noget så forsvindende lidt i forhold til den helhed, der anvendes og lykkeligvis anvendes og skal anvendes inden for sundhedsforskningsområderne, inden for plejehjemsområderne og inden for de dermed beslægtede felter, at man ikke bør give sig til at lave en særskilt administration vedrørende det. Derfor er det gammeltænkning og vanetænkning, der kan få folk til at sige, at vi skal lade denne helsefond leve endnu nogle år. Der er ingen ulemper ved at ophæve den. Der er intet stødende over for nogen som helst, hvis penge man konfiskerer eller tager. Der er kun administrative fordele. Ved at gennemføre dette forslag får vi en mere

rationel og billig administration end den, som vi af ulykkelige historiske omstændigheder er rodet ud i. Derfor tyder det ikke meget på saglig kvalitet hos de ordførere – og det var jo alle ordførere undtagen hr. Glensgård – der gik imod et sådant fornuftigt forslag som det, der er tale om her. Det er bestemt ikke noget, man har grund til at være stolt over fra de partier, der gik imod lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det ærede medlem hr. Glistrup udvikler sig jo i mere og mere besynderlig retning. Jeg synes, man lige skal holde fast ved to af de argumenter, der nu blev anvendt før, at man skulle socialisere, beslaglægge fra statens side Helsefonden, der er private midler. Det kan vi såmænd roligt gøre, sagde hr. Glistrup, for de, der oprettede den, er døde og borte. Ja men så kan vi jo tage samtlige legater, for de mennesker, der oprettede dem, er jo døde og borte.

De sammensparede penge, sagde hr. Glistrup, er sparet sammen med skattefradragret. Det er da også et godt princip. Der findes vel i dag tusind forskellige foreninger og institutioner, der kan modtage tilskud fra skatteborgerne med skattefradragret. Dem kan vi altså også socialisere?

Kan man ikke se, at hele retsgrundlaget for det danske samfund skrider, hvis man er inde på sådan noget som det, fremskridtspartiet er inde på her? Men det er vel også bare fremsat i en slags desperation. Noget kønt billede af et samfund tegner det bestemt ikke, at man sådan ad libitum og efter forgodtbefindende skulle kunne beslaglægge hvad som helst.

Glistrup (FP):

I det foreliggende lovforslag – hvis hr. Bernhard Baunsgaard læser de 5-6 ord, det består af – står der intet om, at man kan beslaglægge hvad som helst. Jeg synes nok, det er meget kraftige ord at bruge, at »hele retsgrundlaget for det danske samfund skrider«, fordi de midler, som i sin tid er indbetalt som et led i den offentlige sygesikring, overgår til den statskasse, som var grundlaget for hele sygekasselovgivningen, i hvert tilfælde

[Glistrup]

fra 1933 og frem til 1973, hvor ydermere det er denne statskasse, der har overtaget de opgaver, der er tale om, og hvor de midler, der er tale om, bliver administreret udelukkende af personer, som udpeges af det offentlige og derfor reelt udpeges, men bare ved indirekte valg i forhold til de mennesker, som bliver valgt ved offentlige valg. Vi foreslår, at midlerne nu skal administreres direkte under folketinget, nemlig som en del af statskassen.

Det er fuldstændig at overdrive sin argumentation at sige, at retsgrundlaget skrider, fordi man vil afskaffe disse ekstra pamperben – for det er jo det, der er tale om – for de mennesker, der sidder i Helsefondens bestyrelse. Den eneste forskel vil være, at de mennesker får lidt mindre ekstra honorering.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal blot udtrykke min tilfredshed med, at jeg ikke opfyldte de saglige kvalitetskrav, som hr. Glistrup omtalte, og som jo kun hr. Glensgård opfyldte.

Socialministeren (Erling Jensen):

Hr. Glistrup var så elskværdig at understrege, at hvis man ikke havde Helsefonden, måtte et flertal i dette ting beslutte, hvordan man ville løse tilsvarende opgaver. Så er det da glædeligt, at vi kan gøre det endnu lettere ved at konstatere efter den manglende opbakning, hr. Glistrups forslag har fået fra alle sider, at der er et flertal i dette folketing for at løse disse opgaver på den måde, de er løst på ved Helsefonden.

Hr. Glistrup havde lidt travlt med, at jeg havde slået et bestemt tema an, nemlig det tema, at der ikke er tale om offentlige midler, men om penge, der efter aftale med repræsentanter for de anerkendte sygekasser er indgået i fonden. Det er rigtigt, at det er et tema, hr. Glistrup, men det er et rigtigt tema, som passer med kendsgerningerne, hvorimod hr. Glensgårds og hr. Glistrups utiltalende inddragelse af udtryk som »bengnaveri« og »ekstra pamperben« også er et meget typisk tema for fremskridtspartiet, men til gengæld forkert, idet der ikke er nogen honorering forbundet med hverken formandskab eller bestyrelsesjob. Nu De, hr. Glistrup!

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg tror nu nok, at de mennesker, som bliver valgt ind i Helsefondens bestyrelse, ikke ligefrem bliver tvunget ind i det. Der er selvfølgelig fordelene knyttet til at sidde i den slags bestyrelsesjob. Om det så er skattepligtige beløb, de får udbetalt, eller de får det som en slags skattefupforetagende med, at de kan deltage gratis i kongresser og middage osv., ved jeg ikke, men vi er jo så vant til, at pamperen får deres penge på en sådan måde, at de kan omgå landets skattelove, og jeg forstår altså på socialministeren, at det også gælder i dette tilfælde, men det gør det bestemt ikke mere tiltalende, at dette skulle være baggrunden.

Så er det selvfølgelig dejligt at høre, at vi er enige med fru Lilli Gyldenkilde. Det var helt rigtigt, hvad hun sagde.

Glensgård (FP):

I håb om, at socialministeren nu har fået luft i lungerne igen, vil jeg gerne spørge ham, om han kan bekræfte, at formanden eller medlemmer checker af, hvordan det går med de midler, man nu f. eks. sender ned til de varme lande. Man kunne forestille sig, at det var en forholdsvis behagelig tur at komme 8–14 dage derned og kigge på de ting. Mon socialministeren kan bekræfte dette? Jeg håber, han har luft til det.

Socialministeren (Erling Jensen):

Jeg kan til enhver tid give både hr. Glensgård og hr. Glistrup enhver oplysning om, hvordan Helsefondens midler anvendes. Jeg kritiserede, at de herrer brugte udtryk som ekstra pamperben og bengnaveri, og nu søger begge de herrer med halen mellem benene at forklare, at de mente ikke honorarer. Jo, det gjorde de herrer, de mente honorarer. Enhver ved, at mennesker får deres udgifter dækket, hvis de har særlige udgifter i forbindelse med et job; men det, hr. Glistrup og hr. Glensgård åbenbart nægter at tro med deres særlige indstilling, er, at der findes mennesker, der af interesse for en sag, der er af betydning for andre, er villige til at påtage sig en arbejdsopgave af den art. Jeg tror gerne, at hverken hr. Glensgård eller hr. Glistrup er af de typer, men jeg glæder mig over, at de dog alligevel findes.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det er virkelig morsomt, at én, der bor i det socialdemokratiske glashus og har boet der så længe, nu begynder at kaste med sten, som socialministeren gør. Det er ikke fremskridtspartiet, der er pampere og bengnavere i dette land, det er socialdemokratiet.

Socialministeren (Erling Jensen):

Men det er fremskridtspartiet, der uden anledning beskylder andre for at være det, og det er en ganske kraftig forskel, og de fremturer, jo ringere argumentationen er, med at bevæge sig længere og længere ud.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg synes ikke særligt om pampere, men man kan da i hvert fald sige om pampere, at de overtræder ikke landets love. Det samme kan man ikke sige om fremskridtspartiets medlemmer, ikke om dem alle sammen i hvert fald.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det er udmærket, at der efterhånden er så få radikale medlemmer, at de kan høre til blandt de mennesker, som ikke overtræder landets love. Nu har vi en hel del love i dette land, så det er da højst sandsynligt, at et parti, der har 453.000 vælgere, også har nogle, der kan komme til at overtræde en enkelt lov hist og pist, men det er i hvert fald ikke typisk for fremskridtsfolk.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Karlskov Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af:

Forslag til lov om en løbende jordværdistigningsafgift til staten [af Flygaard (DR) m. fl.] (Lovforslag nr. L 211. Fremsat 2/5 79).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Det foreliggende lovforslag går ud på, at der indføres en løbende jordværdistigningsafgift til staten. Det foreslås derfor at foretage en nulpunktvurdering af al jord suppleret med årlige grundværdiansættelser.

Afgiften skal hvert år beregnes med udgangspunkt i, hvor meget den enkelte ejendoms grundværdi er steget siden nulpunktvurderingen. Forinden afgiften beregnes, skal jordværdistigningen dog reduceres, således at der ikke betales afgift af den del af grundstigningen, der svarer til den almindelige prisstigning siden nulpunktvurderingen.

Den årlige afgift foreslås beregnet med 15 pct. af den reelle jordværdistigning, og afgiften skal ikke kunne fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indtægt.

Forslagsstillerne hævder, at man på den måde vil kunne inddrage ca. 80 pct. af fremtidige jordværdistigninger, der ligger ud over inflationen. Som en konsekvens heraf foreslås det, at frigørelsesafgiften, den dertil knyttede afståelsesafgift og den særlige indkomstskat af fortjeneste på afståelse af fast ejendom afskaffes.

Den foreslåede afgift vil efterhånden forøge beskatningen af fast ejendom. Dette gælder, hvad enten der er tale om produktionsjord i erhvervsvirksomheder eller om grunde, der benyttes til beboelse. Der skal betales afgift af reel jordværdistigning, selv om værdistigningen ikke er realiseret ved salg, men er opstået, mens den nuværende ejer har haft jorden.

Det vil betyde en belastning for de nuværende grundejere, ikke mindst i de erhverv, der som f. eks. landbrug og gartneri i særlig høj grad benytter jord i deres produktion. Afgiften vil også forøge boligudgifterne for de nuværende ejere af ejerboliger. Det foreslås udtrykkeligt, at afgiften skal overvæltet